

Màu Nhiệm Đạo Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ Thật Cao Cả!

Thời gian đầu, khi vừa biết mình mắc bệnh Sida (liệt kháng), tôi như người rơi vào hố thẳm tuyệt vọng. Tôi không hề có tư tưởng phản loạn, nhưng xem điều xảy đến cho tôi là một bất hạnh! Không một ai sống chung quanh tôi, kể cả gia đình, biết rằng tôi mắc bệnh liệt kháng. Tôi nhớ rõ nỗi cô đơn khi đối diện với những người nói với tôi về bệnh Sida, mà không hề biết rằng tôi cũng là một nạn nhân Sida. Dần dần với thời gian, quãng đường đau khổ này tôi luyện và ban cho tôi sức mạnh tiếp tục tiến bước.

Năm 1993, tôi bị đưa vào nhà thương vì chứng sung phổi trầm trọng. Chính trong thời gian này mà bệnh Sida bộc phát rõ rệt. Tôi nghĩ mình không thoát chết.

Nhưng tôi vẫn giữ kín không tiết lộ với ai về bệnh tình nguy kịch, ngoại trừ duy nhất bào đệ tôi. Một năm sau - 1994 - khi gia đình biết tôi mắc bệnh Sida, thì nhiều người thân tìm cách xa tránh tôi, vì sợ bị lây. Nhưng tôi không oán hận họ. Về phần Cha Mẹ tôi, các ngài đã phản ứng và xử sự đúng đắn.

Khi thoát chết và ra khỏi nhà thương, tôi vào một trung tâm dưỡng bệnh. Tôi bơ vơ như người mất hướng. Tôi cô đơn lạc lõng giữa xã hội loài người. May mắn thay nơi đây, tôi gặp được người đồng bệnh. Người bạn mách cho tôi biết Hội nhân đạo trợ giúp và công tác xã hội gọi tắt là AIDES. Chính Hội này chỉ dẫn tường tận cho tôi hiểu về bệnh Sida và giúp tôi can đảm đương đầu. Tôi lặn xả vào vòng chiến. Cùng trong thời gian này, y khoa tìm ra một số phương dược trị liệu hữu hiệu. Tôi sung sướng tự nhủ: "có lẽ mình sẽ sống thêm vài năm nữa!". Thế là tôi bắt đầu hoạch định chương trình hành động. Tuy nhiên, tôi vừa chứa chan hy vọng, đồng thời cũng rất thực tế.

Chứng bệnh liệt kháng thay đổi hoàn toàn con người tôi. Tôi trở nên khoan dung hơn. Tôi cũng khám phá ra cách thức điềm tĩnh nhìn sự việc và hiểu tha nhân. Ở đời, không gì linh hội được hoặc cho đi mà không cần phải cố gắng. Ngoài ra, tôi hiểu thêm:

- Mỗi người đều có nỗi khổ riêng. Và mặc cho mọi khôn khó, không bao giờ đánh mất niềm hy vọng.

Thời gian bị bệnh, tôi hết sức cảm động và ghi ơn khi gặp một người biết lắng nghe và hiểu hoàn cảnh của tôi, cho dù người đó không đồng ý với tôi. Tôi cảm thấy bị cắt đứt với xã hội, vì tôi phải nghỉ việc. Nhưng bù lại, tôi có nhiều bạn thân và nhiều người giúp đỡ. Một nhóm 12 phụ

nữ đơn côi và góa bụa thường xuyên đến thăm tôi. Họ biểu lộ tâm tình thương mến qua cử chỉ nhỏ nhặt, nhưng đối với tôi, vô cùng quý giá. Chẳng hạn, họ điện thoại nói chuyện, hoặc bất ngờ ghé thăm tôi. Rồi khi cần, họ mang xe đến chở tôi đi khám bệnh.

Dĩ nhiên là tôi hay nghĩ đến cái chết. Nỗi đau khổ lớn lao nhất của tôi là biết rằng:

- Tôi sẽ một mình đối diện với cái chết. Sẽ không có người thân yêu nào giúp đỡ tôi trong giờ phút trọng đại ấy. Tôi sẽ ra đi trong cô đơn!

Hồi năm 1994, tôi đã thực sự chuẩn bị đón nhận cái chết. Tôi nghĩ là mình đã sẵn sàng ra đi. Tôi thường tự nhủ:

- Khi nào giờ cuối cùng điem, hãy đơn sơ chấp nhận, thế thôi!

Trong gia đình tôi có một người rất sợ chết. Nên khi ngã bệnh, người này bỗng dưng ra hoảng sợ, thất kinh. Đối với tôi thì người này đã làm hỏng một điều gì đó trong cuộc đời!

Trước khi bị bệnh liệt kháng, tôi sống như người vô đạo. Nhưng từ khi mắc bệnh, tôi từ từ trở về với Giáo Hội Công Giáo và nhất là, trở về với THIÊN CHÚA là CHA Nhân Lành. Giờ đây, tôi sống đạo đàng hoàng. Tôi đọc Phúc Âm và thường xuyên tham dự Thánh Lễ. Việc hoán cải trở về với Đức Tin giúp tôi xác tín:

- Bệnh Sida gây kinh hoàng thật, nhưng nó cũng có thể làm nảy sinh nơi chúng ta niềm hy vọng và tình yêu thương. Chính Đức Chúa GIÊSU KITÔ, mẫu gương của Lòng Thương Xót và khoan dung, đã dạy tôi điều này!

(Chứng từ của anh Pascal - 40 tuổi - độc thân, tín hữu Công Giáo Pháp).

... ”Tôi viết cho anh thư này, dù vẫn hy vọng sớm đến với anh. Nhưng nếu tôi chậm trễ, thì thư này sẽ cho anh biết phải ăn ở thế nào trong nhà của THIÊN CHÚA, tức là Hội Thánh của THIÊN CHÚA Hằng Sống, cột trụ và điem tựa của chân lý. Phải công nhận rằng: mầu nhiệm của đạo thánh thật là cao cả, đó là: Đức Chúa GIÊSU KITÔ xuất hiện trong thân phận người phàm, được Đức Chúa Thánh Thần chứng thực là công chính; Người được các thiên thần chiêm ngưỡng, và được loan truyền giữa muôn dân; Người được cả hoàn cầu tin kính, được siêu thăng cõi trời vinh hiển” (Thư I gửi ông Timôthê 3,14-16).

(”Annales d'Issoudun”, Novembre/1998, trang 12-14)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt